

MEDIUM MEDICAL

MEDIUM MEDICAL

Secretele din spatele bolilor cronice
și misterioase și cum te poți vindeca în sfârșit

ANTHONY WILLIAM

Traducerea din limba engleză:

Cristian HANU

ADEVĂR DIVIN

Brașov, 2016

Cuprins

Prefață.....	xv
Introducere.....	xix

Partea I: CUM A ÎNCEPUT TOTUL

CAPITOLUL 1	Originile mediumului medical	3
CAPITOLUL 2	Adevărul despre bolile misterioase	33

Partea a II-a: EPIDEMIA ASCUNSĂ

CAPITOLUL 3	Virusul Epstein-Barr, sindromul oboselii cronice și fibromialgia.....	51
CAPITOLUL 4	Scleroza multiplă.....	81
CAPITOLUL 5	Artrita reumatoidă.....	91
CAPITOLUL 6	Hipotiroidia și tiroidita Hashimoto	103

Partea a III-a: SECRETELE DIN SPATELE ALTOR BOLI MISTERIOASE

CAPITOLUL 7	Diabetul de tip 2 și hipoglicemia.....	119
CAPITOLUL 8	Oboseala glandelor suprarenale.....	135
CAPITOLUL 9	Candida.....	151
CAPITOLUL 10	Migrenele	163
CAPITOLUL 11	Zona Zoster – adevărata cauză a colitei, afecțiunilor încheieturii temporo-mandibulare, neuropatiei diabetice și a altor boli	179
CAPITOLUL 12	Tulburarea deficitului de atenție/hiperactivității și autismul.....	197

CAPITOLUL 13	Sindromul stresului post-traumatic	215
CAPITOLUL 14	Depresia.....	235
CAPITOLUL 15	Sindromul premenstrual și menopauza.....	251
CAPITOLUL 16	Boala Lyme (boala mușcăturii de căpușă sau borrelioza).....	273

Partea a IV-a: CUM TE POȚI VINDECA ÎN SFÂRȘIT

CAPITOLUL 17	Sănătatea intestinelor.....	307
CAPITOLUL 18	Eliberarea creierului și corpului de toxine.....	339
CAPITOLUL 19	Ce nu trebuie să mănânci	363
CAPITOLUL 20	Teama de fructe.....	377
CAPITOLUL 21	Cura de purificare și vindecare de 28 de zile	397
CAPITOLUL 22	Meditații și tehnici pentru vindecarea sufletului....	411
CAPITOLUL 23	Îngerii esențiali.....	429

Cuvânt de încheiere: Cultivă-ți credința	447
Mulțumiri	450
Despre autor.....	452

Adevărul legat de această lume, de noi înșine, de viață și de moarte – poate fi redus în ultimă instanță la procesul de vindecare.

Iar adevărul legat de vindecare se află acum în rașnile noastre.

Partea I

CUM
A
ÎNCEPUT
TOTUL

CAPITOLUL 1

Originile mediumului medical

În această carte îți voi revela o serie de adevăruri pe care nu le poți afla de la altcineva. Nu le vei auzi de la medicul tău și nu le vei găsi în alte cărți sau pe Internet.

Aceste secrete nu au fost revelate încă până acum pe Pământ, iar lumina pe care o aduc eu apare aici pentru prima oară.

Eu nu sunt medic. Nu am o pregătire medicală, dar îți pot spune lucruri despre sănătatea ta pe care nimeni altcineva nu ți le poate spune. Te pot ajuta să înțelegi ce sunt bolile cronice și misterioase pe care medicii le diagnostichează adeseori greșit sau cărora le pun diferite etichete fără a înțelege cu adevărat cauzele acestor simptome.

De când eram mic, i-am ajutat pe oameni să se vindece prin intuițiile mele. A sosit timpul să înveți și tu aceste secrete.

Asta mi-a spus Spiritul să fac.

UN OASPETE NEAȘTEPTAT

Povestea mea începe într-un moment în care aveam patru ani.

Într-o duminică dimineața, m-am trezit din somn și am auzit vocea unui om mai în vârstă, care mi-a vorbit.

I-am putut auzi vocea chiar lângă urechea mea dreaptă, cât se poate de clar. Mi-a spus:

– Eu sunt Spiritul Celui Preaînalt. Nu există alt Spirit mai presus decât mine, decât numai Dumnezeu.

Am rămas confuz și m-am speriat. Oare mai era cineva în camera mea? Am deschis larg ochii și m-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni. *Poate că cineva ascultă radioul în apropiere*, m-am gândit.

M-am dat jos din pat și m-am dus la fereastră. Nu am văzut pe nimeni. Era încă foarte devreme. Nu înțelegeam ce mi se întâmpla, și nici nu îmi prea doream să înțeleg.

Am alergat la parterul casei, ca să îmi regăsesc părinții și să mă simt în siguranță. Nu le-am spus nimic despre voce, dar pe măsură ce au trecut orele, am început să simt din ce în ce mai acut că sunt supravegheat.

În seara aceleiași zile, m-am așezat pe scaunul din bucătărie. În jurul meu se aflau părinții, bunicii și alți membri de familie.

În timp ce mâncam, am văzut subit un bărbat ciudat stând în picioare lângă bunica mea. Avea părul și barba cărunte, și purta o robă de culoare maro. M-am gândit că era un prieten de familie care lua masa împreună cu noi. Nu s-a așezat însă nicio clipă la masă, ci a rămas în picioare în spatele bunicii... uitându-se fix la mine.

Dat fiind că niciun alt membru de familie nu a reacționat la prezența sa, mi-am dat seama treptat că eu eram singurul care îl vedeam. M-am uitat în altă parte ca să văd dacă dispare. Când m-am uitat din nou spre bunica, l-am văzut în același loc, uitându-se în continuare la mine. Nu își mișca deloc buzele, dar îi puteam auzi vocea lângă urechea dreaptă. Era aceeași voce pe care am auzit-o dimineața, când m-am trezit. De această dată mi-a spus, pe un ton foarte calm:

– Sunt aici pentru tine.

Am încetat să mai mănânc.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat mama. Nu-ți mai este foame?

Nu i-am răspuns, ci am continuat să mă uit la acel om, care și-a ridicat brațul drept și mi-a făcut semn cu mâna să mă duc la el.

Instinctul mi-a spus să îi urmez instrucțiunile, așa că m-am dat jos de pe scaun și m-am îndreptat către bunica.

Bărbatul m-a luat de mână și mi-a pus-o pe pieptul bunicii, care mânca.

Șocată, bunica s-a dat un pas înapoi.

– Ce faci?!

Bărbatul cărunț mi-a șoptit:

– Spune-i: „cancer la plămâni”.

Eram confuz. Nici măcar nu știam ce însemna „cancer la plămâni”.

Am încercat să spun aceste cuvinte, dar nu am reușit decât să bolborosesc ceva.

– Spune din nou, mi-a șoptit bărbatul. Plămâni.

– Plămâni, am spus.

– Cancer.

– Cancer.

Întreaga mea familie se uita la mine.

Eram în continuare concentrat la bărbatul cărunț.

– Acum spune: „Bunica are cancer la plămâni.”

– Bunica are cancer la plămâni, am spus.

Am auzit zgomotul produs de o furculiță scăpată în farfurie.

Bărbatul cărunț mi-a tras mâna de pe pieptul bunicii și mi-a lăsat-o cu blândețe în jos. Apoi s-a întors pe călcâie și a urcat niște trepte pe care nu le mai văzusem până atunci.

S-a uitat înapoi către mine și mi-a spus:

– Mă vei auzi tot timpul, dar nu mă vei mai vedea vreodată. Nu-ți face griji.

A continuat să urce scările până când a trecut prin tavan și a dispărut.

Bunica s-a uitat la mine.

– Ai spus ce cred eu că ai spus?

La masă s-a produs agitație. Ceea ce s-a întâmplat nu părea să aibă vreo noimă din mai multe motive, începând cu faptul că, din câte știam noi, bunica nu avea nimic. Nu observase nicio problemă și nu se dusese la vreun medic.

A doua zi dimineața m-am trezit... și am auzit din nou vocea:

– Sunt Spiritul Celui Preaînalt. Nu există niciun alt spirit mai presus de mine, cu excepția lui Dumnezeu.

La fel ca în dimineața precedentă, m-am uitat în jur, dar nu am văzut pe nimeni.

Începând din acea zi, acest lucru mi s-a întâmplat în fiecare dimineață, fără nicio excepție.

Între timp, bunica a rămas foarte tulburată de ceea ce i-am spus. Chiar dacă se simțea bine, și-a făcut o programare la doctor pentru o verificare de rutină.

Câteva săptămâni mai târziu s-a dus la consultație, iar o radiografie a scos la iveală că avea cancer la plămâni.

VOCEA

În timp ce misteriosul vizitator a continuat să mă salute în fiecare dimineață, am început să devin atent la nuanțele vocii sale.

Aceasta era extrem de clară, cu o tonalitate între bariton și tenor, poate puțin mai înclinată către cea de bariton, dar nu foarte mult. Era o voce cu o rezonanță profundă. Chiar dacă o auzeam chiar lângă urechea mea dreaptă, vocea avea un efect stereo sau chiar de sunet „surround”.

Îmi era greu să îmi dau seama care era vârsta bărbatului. Uneori, vocea sa suna ca aceea a unui bărbat de 80 de ani, sănătos și excepțional de puternic, care ar corespunde

bărbatului cărunț pe care le-am văzut în acea seară. Alteori suna ca vocea unui bărbat cu vârsta de o mie de ani.

Vocea era catifelată și liniștitoare, dar nu mă puteam obișnui cu prezența ei.

Alți mediumi aud uneori voci interioare, dar a mea nu a fost niciodată interioară. Este o voce pe care o aud și astăzi lângă urechea mea dreaptă, în exteriorul acesteia, ca și cum ar fi cineva lângă mine. Nu o pot face să dispară la voință.

O pot în schimb bloca fizic. Dacă îmi pun mâna în fața urechii, vocea devine mult mai slabă. De îndată ce îmi îndepărtez mâna, volumul ei devine la fel de puternic ca la început.

I-am cerut necunoscutului să nu mai vorbească cu mine. La început am fost foarte politicoș, apoi mai puțin.

Indiferent ce i-am spus, el a continuat să îmi vorbească ori de câte ori a simțit nevoia să o facă.

SPIRITUL CELUI PREAÎNALT

Am început să mă adresez vocii pe numele cu care s-a recomandat: Spiritul Celui Preaînalt. Uneori îi spun simplu: *Spiritul*, sau *Preaînaltul*.

Pe la opt ani, îl auzeam încontinuu pe Spirit la urechea mea, spunându-mi totul despre sănătatea fizică a celor care îmi ieșeau în cale.

Indiferent unde mă aflam și cu ce mă ocupam, aflam totul despre durerile și bolile oamenilor din jurul meu, inclusiv ce trebuiau să facă aceștia pentru a se vindeca. Acest flux neîntrerupt de informații extrem de intime despre viața altor oameni mi se părea extrem de stresant.

I-am cerut Spiritului să nu mai îmi spună toate aceste lucruri pe care nu doream să le aflu.

Mi-a răspuns că încearcă să mă învețe cât mai multe lucruri și că nu aveam nicio clipă de pierdut. Dacă îi spuneam că era prea solicitant pentru mine, mă ignora.

Mi-am dat seama că mă *puteam* totuși angrena într-o oarecare conversație cu el. Când am crescut suficient de mult pentru a-i putea pune întrebări fundamentale, am început să îl întreb:

– Cine ești? *Ce ești?* De unde ai venit, și de ce ești aici?

– Mai întâi de toate, mi-a răspuns el, îți voi spune ce nu sunt.

Nu sunt un înger. Și nu sunt o persoană. Nu am fost niciodată o ființă umană. Nu sunt nici un ghid spiritual.

Sunt un *cuvânt*.

Am clipit de câteva ori, încercând să înțeleg ce spune. Singurul lucru care mi-a trecut prin minte a fost: „*Ce cuvânt?*”

– Compasiune, mi-a răspuns Spiritul.

Nu prea știam ce să îi răspund. Nu a fost însă necesar. Spiritul a continuat să îmi vorbească de la sine:

– Sunt efectiv esența vie a cuvântului *compasiune*. Sălașul meu este vârful degetului lui Dumnezeu.

– Spiritule, nu înțeleg, i-am spus. *Ești Dumnezeu?*

– Nu, mi-a răspuns el. În vârful degetului lui Dumnezeu sălășluiește un cuvânt, iar acest cuvânt este „compasiune”. Eu sunt acest cuvânt. Sunt un cuvânt viu. Cel mai apropiat cuvânt de Dumnezeu.

Am scuturat din cap.

– Cum poți fi un simplu cuvânt?

– Un cuvânt este o sursă de energie. Există cuvinte care conțin o putere foarte mare. Dumnezeu le încarcă cu lumina sa, și implicit cu suflul vieții. Eu sunt *mai mult* decât un cuvânt.

– Mai există cineva ca tine?

– Da: Credința, Speranța, Bucuria, Pacea și multe altele. Toate sunt cuvinte vii, dar eu mă situez mai presus decât ele, căci sunt cel mai apropiat de Dumnezeu.

– Vorbesc aceste cuvinte cu oamenii, la fel ca tine?

– Nu așa cum fac eu cu tine. Aceste cuvinte nu pot fi ascultate cu urechea. Ele trăiesc în inima și în sufletul oamenilor. La fel și eu. Cuvinte precum „bucuria” și „pacea” nu

sălășluiesc numai în inimă. Ele au nevoie de compasiune pentru a fi complete.

– De ce nu este suficientă în sine pacea?

De când Spiritul a intrat în viața mea, mi-am dorit adeseori să mă bucur de liniște și pace.

– Compasiunea este înțelegerea suferinței, mi-a răspuns Spiritul. Pacea, bucuria sau speranța nu pot exista până când nu îi înțelegi pe cei care suferă. Compasiunea este sufletul acestor cuvinte. Fără ea, ele sunt golite de orice conținut. Compasiunea le conferă adevăr, onoare și sens.

Eu sunt compasiune, iar mai presus de mine nu există decât Dumnezeu.

Încercând să dau de cap celor spuse de el, l-am întrebat:

– Atunci, ce este Dumnezeu?

– Dumnezeu este un cuvânt. Dumnezeu este *iubire*, care este cuvântul suprem. Dumnezeu înseamnă însă mai mult decât un simplu cuvânt, căci El își iubește întreaga creație. Dumnezeu este cea mai puternică sursă a existenței.

Oamenii pot iubi, dar nu necondiționat. Dumnezeu iubește necondiționat.

Erau prea multe informații pentru a le putea procesa pe toate. Am încheiat această conversație cu o întrebare personală:

– Mai vorbești și cu altcineva?

Căci dacă mai există cineva ca mine, m-am gândit, *am să îl caut, ca să nu mă mai simt atât de singur.*

– Îngerii și celelalte ființe apelează la mine pentru călăuzire. Eu le transmit tuturor celor care mă ascultă lecțiile și înțelepciunea lui Dumnezeu. Dar pe Pământ, nu vorbesc decât cu tine.

EU ȘI UMBRA MEA

După cum cred că îți imaginezi, astfel de informații au fost greu de digerat la vârsta de opt ani.

Există și alți mediumi cărora li s-au întâmplat lucruri șocante la o vârstă foarte fragedă, dar niciuna din experiențele de care am auzit nu se compară cu a mea.

Capacitatea de a auzi tot timpul și foarte clar vocea unui spirit, ba chiar de a te angrena într-o conversație cu el, este considerată ieșită din comun între mediumi. Încă și mai neobișnuit este faptul că vocea îmi vorbește în afara urechii, fiind o sursă independentă, complet separată de gândurile mele. Este ca și cum aș fi urmărit în permanență, oriunde m-aș afla, de către cineva care îmi spune lucruri pe care nu doresc să le aflu despre sănătatea tuturor celor din jurul meu.

Unul din avantaje este că primesc informații legate de sănătate incredibil de corecte, într-o măsură mai mare decât orice alt medium în viață. Peste toate, sunt informat în mod regulat în legătură cu propria mea sănătate, ceea ce reprezintă o raritate absolută. Nici chiar cei mai faimoși mediumi din istorie nu și-au putut face lecturi psihice prin care să își citească propria lor stare fizică.

De asemenea, primesc informații medicale mai avansate cu câteva decenii față de cunoașterea comunităților medicale.

Marele dezavantaj este că nu am niciun pic de intimitate. Când aveam opt ani, am petrecut o săptămână construind un baraj pe pâraul din fața casei noastre. Spiritul mi-a spus că este o idee proastă, întrucât apa va inunda curtea vecinilor.

– Nu o să se întâmple nimic, i-am spus.

A venit apoi o ploaie torențială, iar pâraul s-a umflat, inundând într-adevăr curtea vecinilor. În timp ce aceștia tipau la mine, am auzit vocea lângă urechea mea:

– Ți-am spus că așa se va întâmpla, dar nu m-ai ascultat.

De bună seamă, acest lucru nu a făcut decât să toarne gaz pe foc.

Spiritul îmi supraveghea fiecare mișcare, spunându-mi ce trebuie și ce nu trebuie să fac. A fost aproape imposibil să am o copilărie normală. În anul în care am construit barajul,

am aflat totul despre starea fizică și emoțională a celui mai bun prieten al meu, a fetei de care eram îndrăgostit și chiar a profesoarei mele, care avea mari probleme relaționale cu iubitul ei. Era terifiant să știu toate aceste lucruri.

Spiritul nu s-a grăbit deloc să mă consoleze. Dimpotrivă, mi-a spus:

– Pregătește-te pentru ce poate fi mai rău, căci marile probleme abia urmează să vină.

– La ce te referi? l-am întrebat.

– Numai unul sau doi oameni într-un secol primesc acest har, mi-a răspuns el. Nu este deloc o capacitate intuitivă sau psihică obișnuită. Puțini oameni reușesc să supraviețuiască atunci când îl dețin. Ți se va părea insuportabil faptul că nu vei putea trăi ca un om normal, mai ales în adolescență.

Mai devreme sau mai târziu, vei ajunge să nu mai vezi altceva decât suferința celor din jurul tău. De aceea, va trebui să găsești o modalitate de a te împăca cu acest lucru. În caz contrar, riști să îți pui capăt propriei vieți.

CITIREA CORPURILOR

Spiritul a devenit simultan cel mai bun prieten al meu și blestemul meu personal. Apreciez faptul că mă pregătește pentru o menire pentru care am fost ales de puterile superioare, dar stresul la care sunt supus este cu totul ieșit din comun.

Într-o zi, Spiritul mi-a spus să mă duc într-un cimitir mare și frumos din apropiere de casă.

– Doresc să stai lângă acel mormânt, mi-a spus el, și să îți imaginezi cum a murit locatarul lui.

Nu este deloc o cerere obișnuită pe care să o adresezi unui copil de opt ani.

La acea vreme fusesem însă atât de bombardat cu informații despre sănătatea prietenilor mei și chiar a străinilor încât am încercat să privesc această solicitare ca pe un simplu caz diferit.

Cu ajutorul Spiritului, am reușit de fiecare dată să fac ce mi-a cerut.

Ajung astfel la o altă dimensiune a harului meu: Spiritul nu numai că mă informează verbal ce nu este în regulă cu sănătatea cuiva, dar mă și ajută să vizualizez radiografia fizică a corpului său.

Mi-am petrecut ani întregi în diferite cimitire făcând acest exercițiu pe sute de cadavre. În timp, am devenit atât de priceput încât îmi pot da seama aproape instantaneu dacă cineva a murit din cauza unui atac de cord, a unui atac cerebral, de cancer, de o boală a ficatului, într-un accident de mașină, dacă s-a sinucis sau dacă a fost ucis.

Peste toate, Spiritul m-a învățat să privesc foarte adânc în corpurile oamenilor în viață. El mi-a promis că atunci când voi încheia acest antrenament, îi voi putea scana și citi pe *toți* oamenii cu o precizie extremă.

Ori de câte ori oboseam sau îmi doream să fac ceva amuzant, Spiritul îmi spunea:

– Va veni o zi în care vei realiza scanări care vor însemna diferența dintre viață și moarte pentru oameni. Vei putea spune dacă plămânii cuiva sunt pe punctul de a intra în colaps sau dacă o arteră este pe cale să se înfunde din cauza unui cheag, oprind astfel inima cuiva.

Odată, i-am spus:

– Cui îi pasă? Ce contează? De ce mi-ar păsa *mie*?

– *Trebuie* să îți pese, mi-a răspuns el. Tot ce facem cu *toți* pe acest pământ contează. Faptele tale bune contează pentru sufletul tău. Trebuie să îți asumi cu toată seriozitatea această responsabilitate.

AUTOVINDECAREA

La vârsta de nouă ani, în timp ce alți băieți mergeau cu bicicleta și jucau baseball, eu asistam în continuare la bolile celor din jur și îl ascultam pe Spirit spunându-mi ce ar trebui

să facă aceștia pentru a se simți mai bine. Cu această ocazie, am învățat unde greșesc adulții în privința sănătății lor și ce ar trebui să facă pentru a se vindeca (deși nu fac decât foarte rar acest lucru).

Dețineam deja atât de multe cunoștințe legate de sănătate și de vindecare că îmi era imposibil să nu încep să le aplic.

O astfel de oportunitate s-a ivit când m-am îmbolnăvit eu însumi. Într-o seară, când am ieșit la restaurant cu familia mea, am ignorat recomandările dietetice obișnuite ale Spiritului și am mâncat ceva care mi-a provocat o toxiinfecție alimentară. Timp de două săptămâni, am zăcut la pat incapabil să rețin vreun aliment fără să îl vărs imediat. Părinții m-au dus la doctor și chiar la spitalul de urgență, într-o seară când mi-a fost foarte rău, dar febra și durerile nu au încetat.

În cele din urmă, Spiritul a reușit să se facă auzit prin delirul meu și mi-a spus că eram infestat cu *E. coli*. Mi-a ordonat literalmente să mă duc acasă la străbunicul și să culeg câteva pere din părul din grădina sa (un soi vechi). A adăugat că nu trebuie să mănânc nimic altceva decât aceste pere coapte, care mă vor vindeca.

Am făcut ce mi-a spus și m-am vindecat în scurt timp.

CONCEDIAZĂ-L, DOAMNE

La vârsta de zece ani, am încercat să trec peste capul Spiritului și să negociez direct cu șeful lui.

M-am gândit că nu îi voi putea cere ceva lui Dumnezeu prin rugăciune, căci Spiritul mă va auzi.

Așa că am urcat într-un copac foarte înalt, pentru a mă apropia cât mai mult de Dumnezeu și pentru a grava mesaje în scoarța lui.

Unul din primele mesaje pe care le-am gravat a fost: „Doamne, îl iubesc pe Spirit, dar a sosit timpul să scăpăm de intermediar.”

Au urmat apoi câteva întrebări mai directe: